

Arrest

nr. 220 307 van 25 april 2019
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 december 2018 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 maart 2014 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van echtgenoot van een in België verblijvende Nederlandse onderdaan.

1.2. Verzoeker werd op 26 september 2014 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 11 december 2018 een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"[...] Krachtens artikel 44bis § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 31.05.2012 werd u onderworpen aan een vreemdelingencontrole naar aanleiding van illegaal verblijf (PV-nr. - DE.55.FX.100793). U beweerde dat u met een vriend in de vrachtwagen mee naar België reisde en dat u later met deze vriend terug naar Kosovo zou rijden. U werd in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, beslissing u dezelfde dag betekend, en u werd overgebracht naar het gesloten centrum te Brugge.

Op 14.06.2012 werd u gerepatrieerd naar Pristina.

Op 28.08.2013 deed u melding van een voorgenomen huwelijk met S.A. geboren te Odzak op 23.10.1987, van Nederlandse nationaliteit.

Op 29.10.2013 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van valsheid in geschriften en gebruik, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en bendevoorming.

Op 13.02.2014 werd u vrijgesteld ten gevolge van de opheffing van het bevel tot aanhouding. U werd in bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten uiterlijk op 15.03.2014.

U trad op 14.02.2014 in het huwelijk met S.A..

Op 12.03.2014 diende u een verzoekschrift in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.02.2014.

Op 17.03.2014 diende u een "Aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van echtgenoot" (bijlage 19ter) in.

Op 26.09.2014 werd u in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 12.03.2015 werd het beroep tot nietigverklaring van 12.03.2014 verworpen daar u inmiddels in het bezit werd gesteld van een F-kaart wat betekende dat het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 13.02.2014 impliciet doch zeker werd ingetrokken.

Op 12.05.2015 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Dendermonde uit hoofde van diefstal.

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde u op 22.06.2015 tot een werkstraf van 120 uren daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk het bezit voor eigen gebruik van cocaïne (minstens 2,40 gram); aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om uw vlucht te verzekeren en aan een vergunningsplichtig wapen voorhanden te hebben gehad zonder een voorafgaande vergunning, namelijk een pistool Browning type 6.35 babygun. Deze feiten pleegde u tussen 12.12.2014 en 11.05.2015.

Op 22.06.2015 werd u vrijgesteld in toepassing van artikel 33 van de wet op de voorlopige hechtenis.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 29.06.2015 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar behalve 1 jaar effectief daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (6 feiten) en aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Deze feiten pleegde u tussen 25.09.2012 en 27.01.2013.

Op 30.03.2016 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Namen uit hoofde van verboden wapendracht, heling en inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Op 15.04.2016 deelde Sirene Nederland mee dat u in Nederland onderworpen werd aan een inreisverbod geldig tot 23.03.2017 en dat u daar werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden uit hoofde van diefstal en fraude/bedrog.

Op 27.04.2016 werd er door de Zwitserse autoriteiten een internationaal aanhoudingsbevel voor u uitgevaardigd uit hoofde van diefstal, 6 diefstallen met braak, woonstschennis en beschadiging van voorwerpen. Deze feiten werden gepleegd in Zwitserland tussen december 2015 en eind maart 2016.

De Correctionele Rechtbank van Namen veroordeelde u op 08.08.2016 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan een vergunningsplichtig vuurwapen voorhanden te hebben gehad zonder een voorafgaande vergunning, namelijk een halfautomatisch pistool; aan een vergunningsplichtig vuurwapen te hebben gedragen zonder een voorafgaande vergunning, namelijk een halfautomatisch pistool; aan bezit van vergunningsplichtige vuurwapenmunitie zonder een voorgaande vergunning, namelijk 7 patronen van het kaliber 7,65 mm en een doos van 25 patronen van het kaliber 9mm en aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, gefabriceerd, vervoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk het bezit voor eigen gebruik van een onbepaalde hoeveelheid cocaïne. Deze feiten pleegde u op 28.03.2016.

Op 22.11.2016 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend en werd u uitgeleverd aan Zwitserland.

Op 18.09.2017 informeerden de Zwitserse autoriteiten de Belgische autoriteiten dat u een gevangenisstraf uitzat in Zwitserland en dat u het land diende te verlaten eens u uw straf uitgezeten zou hebben. Daar u recht op verblijf in België had, vroegen de Zwitserse autoriteiten uw overname aan België. Op 19.09.2017 stemden de Belgische autoriteiten in met de overname.

Op 06.10.2017 werd u door de Zwitserse autoriteiten overgedragen aan de Belgische autoriteiten.

De werkstraf waartoe u veroordeeld werd op 22.06.2015 werd niet nageleefd waardoor op 13.10.2017 beslist werd de vervangende gevangenisstraf van 12 maanden ten uitvoer te brengen.

Op 13.10.2017 bood u zich aan bij de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van uw veroordelingen van 22.06.2015 en van 29.06.2015. Er werd u diezelfde dag een onderbreking van de strafuitvoering met het oog op elektronisch toezicht toegekend tot 25.01.2018.

Het Hof van Beroep van Gent veroordeelde u op 23.10.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Dit feit pleegde u op 17.07.2015.

Op 24.11.2017 werd u aangehouden in Frankrijk en werd u opgesloten in de gevangenis in Caen. Uit het European Criminal Records Information System - ECRIS blijkt dat u op 19.12.2017 door de Correctionele Rechtbank van Caen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden.

Op 18.04.2018 werd er door Frankrijk een aanvraag gedaan voor uw overname. Op 30.04.2018 werd u overgebracht vanuit Frankrijk en werd u opnieuw opgesloten in de gevangenis van Antwerpen.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 31.05.2018 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal op heterdaad betrapt, geweld of bedreigingen gebruikt hebbende om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om uw vlucht te verzekeren, met braak, inklimming of valse sleutels, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was en aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Deze feiten pleegde u op 26.03.2015 en op 16.12.2015.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 1 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

U kwam in 2013 naar België en u liep sindsdien niet minder dan 5 veroordelingen op voor feiten van diefstallen; inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen; verboden wapendracht en bezit van vuurwapenmunitie. Hierbij was 1 werkstraf die werd vervangen door een gevangenisstraf ten gevolge van de niet-naleving ervan. Hieruit kan redelijkerwijze afgeleid worden dat u het niet nodig acht uw verplichtingen na te komen en dat u zich onverantwoordelijk gedraagt. Daarenboven werd u eveneens meermaals veroordeeld in andere landen: 1 maal in Zwitserland, 2 maal in Frankrijk, 2 maal in Nederland en 12 maal in Duitsland. Zowel in Duitsland als in Frankrijk werd een inreisverbod van onbepaalde duur aan u opgelegd. Het inreisverbod van 5 jaar dat u door de Nederlandse autoriteiten opgelegd werd, is inmiddels verstreken. U lijkt een leven te leiden waarbij u op geen enkele wijze rekening houdt met derden. U trekt duidelijk geen lessen uit deze veroordelingen en u blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.

De gepleegde feiten zijn ernstig. U pleegde een aanzienlijke reeks diefstallen waarbij u telkens blijk gaf van een volstrekt gebrek aan normbesef en respect voor de eigendommen van anderen. Dergelijke feiten brengen een zeer groot onveiligheidsgevoel teweeg in de maatschappij en versterken het wantrouwen tussen medeburgers. Wanneer u op heterdaad betrapt werd, uitte u bedreigingen om uw vlucht te kunnen verzekeren. Dit wijst op een gebrek aan respect voor andermans integriteit en toont aan dat u een gevaarlijk man bent tegen wie de samenleving moet beschermd worden. Niet voor niets staan woninginbraken opgenomen in de lijst van tien prioritair te bestrijden criminaliteitsfenomenen. Inbraken zijn een echte plaag en dragen bij tot het onveiligheidsgevoel van de burgers. U heeft geen enkel respect voor andermans eigendomsrecht en privacy en tracht door in te breken snel geld te verdienen. Hierbij vergeet u dat de psychologische gevolgen voor de slachtoffers van woninginbraken ernstig zijn en de gestolen goederen voor hen vaak een sentimentele waarde hebben. U was in het bezit van een vergunningsplichtig vuurwapen en munitie wat zorgt voor een verhoging van de onveiligheid in onze samenleving. Door dit bezit neemt de kans toe dat u dit wapen zal gebruiken voor de beslechting van conflicten. Wapens, indien ze gebruikt worden bij de beslechting van conflicten, kunnen grote schade aan andere personen veroorzaken, eventueel zelfs met dodelijke afloop. Tegen zulks onverantwoord gedrag dient streng te worden opgetreden. Uw druggebruik brengt ernstige schade toe aan uw fysieke en psychische gezondheid en brengt ook een enorme maatschappelijke kost met zich mee: drugsverslaafden dienen behandeld te worden, verliezen hun werk, raken in de financiële problemen en worden mogelijk tot criminaliteit verleid om hun drugverslaving te financieren.

Ondanks meerdere straffen, bleef u volharden in een onverantwoordelijk gedrag, waardoor redelijkerwijze verondersteld kan worden dat een schuldgevoel of spijt na een misdrijf u vreemd is. Op 22.06.2015 werd u vrijgesteld en op 17.07.2015 pleegde u opnieuw feiten. Enige verbetering in uw gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Op 30.03.2016 werd u opnieuw opgesloten voor het bezit van een halfautomatisch pistool, munitie en cocaïne voor eigen gebruik. Op 22.11.2016 werd u uitgeleverd aan Zwitserland waar u een 10-tal maanden opgesloten werd uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Op 06.10.2017 werd u door de Zwitserse autoriteiten teruggestuurd naar Zaventem en bood u zich op 13.10.2017 aan in de gevangenis van Antwerpen. Er werd u dezelfde dag een onderbreking van de strafuitvoering met het oog op elektronisch toezicht toegekend tot 25.01.2018. Op 24.11.2017 werd u in Frankrijk aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Caen uit hoofde van illegaal verblijf en valse documenten. Op 30.04.2018 werd u overgebracht vanuit Frankrijk en werd u opnieuw opgesloten in de gevangenis van Antwerpen.

Uw advocate stelt dat uw gezin een woelig verleden kende en om ernstige redenen hun land van herkomst noodgedwongen heeft moeten verlaten. Jullie verbleven eerst in Sint-Niklaas, verhuisden na aanhoudende problemen naar Lier, maar omdat het huis aldaar in erbarmelijke staat verkeerde, verhuisden jullie uiteindelijk naar Kapellen. De verhuis van Sint-Niklaas naar Lier zou volgens uw advocate voornamelijk ingegeven zijn door het feit dat u op dat ogenblik al ingezien zou hebben dat u op het verkeerde pad zat en foute vrienden had. U zou in samenspraak met uw vrouw zo snel mogelijk weg willen uit het milieu waarin u verzeild was geraakt en dus zou u ervoor gekozen hebben te verhuizen. Reeds voor uw aanhouding zou u de omvang van uw fouten begrepen hebben en had u een aanzienlijk inzicht van uw schuld. In 2013 zou u plotseling uw moeder verloren hebben en dit verlies zou een enorme impact op u gehad hebben. Meester Van Rossem stelt dat u, geheel buiten uw wil, in de jaren 2014-2015 in aanraking gekomen bent met nieuwe vrienden (die achteraf heel duidelijk geen vrienden waren) en dat u samen met hen strafbare feiten gepleegd heeft. U zou echter vrij snel beseft hebben dat dit niet de weg was die u verder wilde gaan. U zou volgens uw advocate begrijpen dat u grove fouten heeft begaan en u betuigt, nog steeds volgens uw raadvrouw, aanzienlijk veel spijt ten aanzien van de eventuele slachtoffers die u gemaakt heeft. Uw schuldinzicht zou zeer groot zijn en u zou uw leven

samen met uw echtgenote proberen te herstellen. U zou u volledig gedistantieerd hebben van het criminele milieu en zou u hard inzetten om op elke mogelijke manier uw verantwoordelijkheid te nemen voor de veroordelingen die u heeft opgelopen. Zo zou u op een relatief korte termijn een aanzienlijk deel van uw penale boeten voldaan hebben en zou er thans een afbetalingsplan lopen om alle burgerlijke partijen terug te betalen voor hun geleden schade. Uw reclassering en re-integratie in de maatschappij zou op die manier een positieve evolutie kennen. Daarnaast verwijst uw advocate naar opleidingen die u gevolgd heeft en nog wenst te volgen in de gevangenis. U zou ervan overtuigd zijn dat u nooit meer in aanraking zal komen met Politie of Justitie nu u gezien heeft welke consequenties dergelijke keuzes met zich meebrengen.

U zou op 25.09.2015 van Sint-Niklaas naar Lier verhuisd zijn omdat u inzag dat u op het verkeerde pad zat en foute vrienden had. U wou zo snel mogelijk weg uit het milieu waarin u verzeild geraakt was. Deze verhuis had ondanks uw goede voornemens geen enkele impact op uw criminele activiteiten. Op 16.12.2015 pleegde u immers opnieuw een diefstal. U begaf zich zelfs naar Zwitserland waar u, tussen december 2015 en eind maart 2016, wederom strafbare feiten pleegde en werd veroordeeld. Op 28.03.2016 maakte u zich in België opnieuw schuldig aan verboden wapendracht en aan bezit van cocaïne voor eigen gebruik. U had blijkbaar de omvang van uw fouten dan toch niet begrepen en had nog steeds geen inzicht in uw schuld. Het verlies van uw moeder (in 2013) zou een enorme impact op u gehad hebben. U bent echter sinds 1993 al bezig met het plegen van strafbare feiten (zie Federaal Centraal Register van Duitsland) waaruit blijkt dat de dood van uw moeder toen althans niet de reden was om strafbare feiten te plegen. U blijft volharden in de criminaliteit, zowel in België, Nederland, Frankrijk, Duitsland en Zwitserland. Er werden geen bewijsstukken voorgelegd waaruit blijkt dat u weldegelijk reeds aan een aanzienlijk deel van uw penale boeten zou voldaan hebben, noch dat er een afbetalingsplan loopt om alle burgerlijke partijen terug te betalen zodat er met deze gegevens geen rekening kan worden gehouden. Hoe dan ook, uit het aflossen van uw penale boeten blijkt onvoldoende een werkelijk schuldinzicht, het is een verplichting deze boete af te betalen. Het volgen van opleidingen in de gevangenis is geen garantie dat u zich in de toekomst zal weerhouden aan het plegen van strafbare feiten. Uit uw strafdossier blijkt dat u geen lessen trekt uit eerdere veroordelingen. Het gegeven dat u in de gevangenis opleidingen volgde, wijst er nog niet noodzakelijk op dat u tot inkeer gekoment bent of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde.

U lijkt met andere woorden niet vatbaar voor tussenkomsten van justitie. Dit getuigt van het feit dat u niet geneigd bent u te conformeren aan de maatschappelijke norm dat u zich aan de wet moet houden en bevestigt uw onbetrouwbaar karakter. Enige verbetering in uw gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld.

Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Ingevolge de ernst van de feiten die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, het herhaaldelijk karakter en het gegeven dat u geweld of bedreiging niet schuwt, wordt geconcludeerd dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.

Overeenkomstig artikel 62§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 11.10.2018 verklaarde u in de vragenlijst hoorrecht dat uw taal Albanees is; dat u Engels en Nederlands kan lezen en/of schrijven; dat u Duits en Servo-Kroatisch kan spreken en/of lezen; dat u 6 jaar in België bent; dat u in het bezit bent van een Kosovaars paspoort en dat dit paspoort bij u thuis ligt; dat u 2 kogels in uw been hebt en er voorlopig geen behandeling voor nodig is; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was in de Palmstraat 31/0001 te 2950 Kapellen; dat u in België getrouwd bent met S.A. van Nederlandse nationaliteit en recht op verblijf in België (E+- kaart),

woonachtig in de [...]; dat u geen familie heeft in België maar wel in Nederland; dat u 2 minderjarige kinderen hebt in België (G.A., geboren te Rotterdam op 07.01.2013 en G.A.H., geboren te Sint-Niklaas), die wekelijks op bezoek komen in de gevangenis en woonachtig zijn bij hun moeder, S.A.; dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie hebt in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u een broer en zus heeft in Kosovo met wie u af en toe telefonisch contact heeft; dat uw ouders overleden zijn; dat u een broer heeft in Duitsland en een zus in Nederland met wie u veel contact heeft; dat uw broers en zussen allemaal getrouwd zijn, kinderen hebben en hun eigen leven hebben; dat u 2 dochters (G.A., geboren op 16.08.2001 en G.M., 15 jaar) heeft in Kosovo die woonachtig zijn bij hun moeder (S.H.) dat u en hun moeder al meer dan 10 jaar uit elkaar zijn; dat u af en toe telefonisch contact hebt met uw kinderen; dat u in de gevangenis een opleiding 'werk zoeken' heeft gevolgd en er binnenkort een diploma van krijgt; dat u via interim-bureaus (Accent, Adecco en Convert) gewerkt heeft bij Cornelis in Temse (carrosserie), bij de Volkswagen garage in Kapelle (carrosserie); dat u in Slovenië even gewerkt heeft in de carrosserie; dat u in Slovenië even in de carrosserie gewerkt heeft; dat u het vak in Kosovo heeft geleerd maar daar niet heeft gewerkt; dat u in 2017 in Zwitserland werd opgesloten/veroordeeld voor 10 maanden (diefstal) en in 2018 in Frankrijk voor 7 maanden (illegaal verblijf en valse papieren); dat u daarna gerepatriëerd werd naar België; dat u niet naar uw land kan terugkeren omdat u er niemand hebt en geen banden meer heeft met Kosovo; dat u hier uw vrouw en kinderen heeft; dat uw kinderen hier naar school gaan; dat u wil werken; dat u hier uw toekomst heeft; dat u niet weet wat te doen in Kosovo zonder uw familie.

Naast een begeleidend schrijven voegde uw advocaat op 24.10.2018 de volgende bijkomende documenten toe: huwelijksakte Stad Sint-Niklaas dd. 14.02.2014; attest samenstelling gezin dd. 20.08.2018; attest woonplaats dd. 20.08.2018 van A.G., van A.G., van F.G. en van A.S.; ontvangsbewijs aangifte adreswijziging dd. 25.09.2015 en 18.05.2016; geboorteakte A.G. dd. 07.01.2013; afschrift erkenning na de geboorte A.G. dd. 02.10.2013; geboorteakte A.G. dd. 15.11.2014; leerlingenfiche A.G. en A.G. 2016-2017; schoolattest A.G. en A.G. 2018-2019; fiscale fiche F.G.; arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid: Konvert Interim; loonbrieven 16.06.2014- 29.03.2015: Accent Interim; inschrijvingsformulier maatschappijoriëntatie: werk dd. 13.09.2018; bewijs van opleiding dd. 13.09.2018; identiteitskaart A.S.; brief van A.S. en een uittreksel strafregister van A.S.

U verklaarde dat u 2 kinderen heeft in Kosovo met S.H.: G.A., geboren op 16.08.2001 en G.M. die 15 jaar oud is (verdere gegevens onbekend). Uw twee kinderen zouden woonachtig zijn bij hun moeder en u en S.H. zouden al meer dan 10 jaar uit elkaar zijn. U verklaarde af en toe telefonisch contact te hebben met uw kinderen maar nooit met uw ex-partner. Onderhavige beslissing vormt dus geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ten opzichte van uw ex-partner en de kinderen die jullie samen hebben.

U trad op 14.02.2014 te Sint-Niklaas in het huwelijk met S.A. (geboren te Odzak op 23.12.1987, van Nederlandse nationaliteit). Zij verblijft sinds 11.10.2012 in België en is in het bezit van een E+ kaart. Uit dit huwelijk werden twee kinderen geboren: G.A. (geboren te Rotterdam op 07.01.2013) en G.A.H. (geboren te Sint-Niklaas op 15.11.2014), beiden van Nederlandse nationaliteit. Uw echtgenote en de kinderen die jullie samen hebben, bezoeken u in de gevangenis. Meester Van Rossem stelt in haar schrijven d.d. 24.10.2018 dat u en uw huidige echtgenote, reeds jaren vooraleer jullie naar België kwamen, samen leefden in Nederland en een duurzame en affectieve relatie hadden.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 EVRM. De actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid weegt echter zwaarder dan uw belangen en de belangen van uw gezin.

Het lijkt erop dat u Duitsland diende te verlaten als een gevolg van de vele veroordelingen (12!) die u er opliep voor onder andere inbreuken op de drugswetgeving, valsheid in geschriften en allerlei diefstallen met verzwarende omstandigheden. Tot driemaal toe werd u Duitsland uitgezet (20.09.1999, 08.07.2004 en 28.07.2009) en er werd u een inreisverbod van onbepaalde duur opgelegd.

Ook door de Franse autoriteiten werd u een inreisverbod voor onbepaalde duur opgelegd, het is niet onredelijk aan te nemen dat dit een gevolg is van uw criminele handelen aldaar (minstens 2 veroordelingen).

Uit uw administratief dossier blijkt eveneens dat de Immigratie en Naturalisatiedienst (IND; Nederland) u een inreisverbod van 5 jaar uitreikte op 23.03.2012. Ook dit was een gevolg van strafbare feiten die u in Nederland gepleegd had (minstens 2 veroordelingen). U werd op 27.03.2012 uitgezet.

U diende dan ook te weten dat een voortzetting van uw criminele activiteiten in België tot gevolg kon hebben dat het verderzetten van uw gezinsleven in België in het gedrang zou komen.

Uit uw administratief dossier blijken geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig elders (minstens uitgezonderd Frankrijk en Duitsland) verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het is niet onredelijk te veronderstellen dat uw echtgenote naar België verhuisde ten gevolge van uw criminele verleden en men zou dus kunnen stellen dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het voor haar niet mogelijk zou zijn om u wederom te volgen naar een land waar u mag verblijven.

Het feit dat uw echtgenote en de kinderen niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zouden kunnen volgen. De eenheid van het gezin kan logischer wijze behouden blijven op een plaats buiten België.

Er kan aangenomen worden dat uw echtgenote en jullie kinderen banden met België opgebouwd hebben tijdens hun legaal verblijf alhier. Uw advocate haalt aan dat uw echtgenote op zeer jonge leeftijd naar de Europese Unie is gekomen en dat zij perfect Nederlands spreekt. Ze zou volledig ingeburgerd zijn in onze maatschappij en zou voltijds vast werk hebben. Mevrouw zou als verantwoordelijke in een kinderopvang in Kapellen werken (Openlucht opvoeding vzw Brasschaat) en is tot op heden nog nooit in aanraking gekomen met politie of justitie. Mevrouw heeft familie in België (tante, oom, neven en nichten) en Nederland en zou geen Albanees spreken gezien zij op jonge leeftijd in Nederland aangekomen zou zijn. De kinderen spreken Nederlands en lopen school in België. De kinderen zouden wekelijks op bezoek gaan bij hun vader en zouden het contact met hun vader niet kunnen missen.

Er blijkt echter niet dat er in hoofde van uw echtgenote en de kinderen sprake is van hinderpalen die het voor hen bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. Het loutere feit dat zij eventueel moeilijkheden zouden kunnen ondervinden, volstaat niet. Het is niet meer dan normaal dat uw echtgenote en kinderen Nederlands spreken, ze hebben immers de Nederlandse nationaliteit en uw advocate gaf aan dat het gezin jaren in Nederland gewoond heeft. Dat uw echtgenote voltijds in een kinderopvang in Kapellen werkt, maakt op zich niet dat zij er niet voor zou kunnen kiezen om België te verlaten. Uit niks blijkt immers dat ze elders geen (gelijkaardig) werk zou kunnen vinden. Wat betreft het aangehaalde argument dat uw echtgenote nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Dat uw echtgenote geen Albanees zou spreken, wil niet zeggen dat ze de taal niet zou kunnen leren indien het gezin ervoor zou kiezen zich in Kosovo te vestigen. Er kan bovendien redelijkerwijze aangenomen worden dat zij van bij de aanvang van jullie relatie op de hoogte was (of had moeten zijn) van uw strafrechtelijk verleden, van de mogelijke gevolgen hiervan op uw verblijf en op jullie toekomstige gezinssituatie. De contacten met familie en vrienden die ze in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden, zoals middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

Uw kinderen zijn nog vrij jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Kinderen zijn over het algemeen taalgevoelig en pikken snel een nieuwe taal op. Bovendien blijkt uit niks dat de scholing van de kinderen later een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die enkel en alleen in België beschikbaar zou zijn. Geen van beide kinderen zijn momenteel schoolplichtig.

Uw gezin zou er eventueel voor kunnen kiezen om hun leven terug op te nemen in Nederland. Het inreisverbod van 5 jaar d.d. 20.03.2012 dat u betekend werd op 23.03.2012 is inmiddels verstreken. Uit niks blijkt dat u, na het verstrijken van het inreisverbod, reeds een poging ondernam om een machtiging tot verblijf te bekomen in Nederland en dat deze geweigerd werd.

Onderhavige beslissing betekent geenszins dat uw echtgenote en uw kinderen België dienen te verlaten. Mevrouw kan er uiteraard voor kiezen om in België te blijven met de kinderen en contact met u te onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en middels bezoeken aan u. Zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen.

Uw advocate verwijst naar artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind alsook naar artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft weliswaar een primordiaal doch geen absoluut karakter. Bij de afweging van de

verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Gezien uw criminele activiteiten en het gegeven dat u sinds de geboorte van uw (twee jongste) kinderen regelmatig in de gevangenis verbleef, kan u bezwaarlijk beschouwd worden als de primaire verzorgende ouder. Het feit dat u 2 minderjarige kinderen en een echtgenote had, heeft u er niet van weerhouden strafbare feiten te blijven plegen. U ging zelfs feiten plegen in andere landen, tijd die u dan toch ook niet doorbracht met uw kinderen en met het risico gevangenisstraffen op te lopen ver weg van uw kinderen. Het is bijvoorbeeld niet onredelijk aan te nemen dat uw kinderen en echtgenote u niet wekelijks konden bezoeken toen u in de gevangenis te Zwitserland zat of toen u in de gevangenis in Frankrijk zat. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover hen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. U wist immers inmiddels heel goed wat de gevolgen van uw criminele handelingen konden zijn voor hen. De actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid weegt echter zwaarder dan uw belangen en de belangen van uw gezin.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezins- en privéleven. Gezien deze overwegingen worden uw familiale belangen hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

U verklaarde eveneens dat u nog een broer heeft die woonachtig is in Duitsland en een zus die woonachtig is in Nederland. Opdat een relatie tussen meerderjarige broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33). Er werden geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden, zoals vereist in de toepasselijke rechtspraak van het EHRM.

U verblijft sinds 2013 in België. Er kan dus worden gesteld dat u op 39-jarige leeftijd in België bent komen wonen. Inmiddels bent u 44 jaar. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U werd op relatief korte periode reeds 5 maal veroordeeld in België. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. U werd ook veroordeeld in andere landen: 1 maal in Zwitserland, 2 maal in Frankrijk, 2 maal in Nederland en 12 maal in Duitsland.

Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met Kosovo. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Volgens het schrijven van meester Van Rossem d.d. 24.10.2018 zou u, in het geval van een terugkeer naar Kosovo, volledig op uzelf aangewezen zijn. Uw ouders zouden reeds overleden zijn. Op één zus na, zou u geen familie of vrienden meer hebben in Kosovo die u zouden kunnen opvangen en de nodige steun zouden kunnen bieden. De zus die woonachtig is in Kosovo zou haar eigen gezin hebben en zou niet kunnen instaan voor uw opvang, daarbij is het contact tussen u en deze zus slechts zeer beperkt. U zou al jaren niet meer in Kosovo geweest zijn, uw banden met Kosovo zouden nihil zijn. Nochtans blijkt uit een kantschrift van de Recherche van Sint-Niklaas GF 016264/13 dd. 09.10.2013 dat u in 1994 (u was toen 20 jaar) voor de eerste keer naar Duitsland bent gereisd om uw broer te bezoeken en dat u daar ongeveer 4 jaar verbleef; dat u daarna, omwille van de oorlog in Kosovo, naar Albanië ging omdat uw familie naar daar was gevlucht en u hen wou helpen; dat u in 2000 gedurende 4 jaar in Slovenië bent gaan werken en daarna terug keerde naar Kosovo waar u een paar jaar bleef wonen en werken; dat u in 2010 illegaal naar Nederland ging op bezoek bij uw zus; dat u in die periode wel een paar keer heen- en weer reisde naar Kosovo. U geeft daarnaast ook aan dat u 2 kinderen heeft in Kosovo, een broer en een zus en u ook de taal spreekt. U lijkt dus wel een sociaal vangnet te hebben in Kosovo dat u eventueel zou kunnen helpen bij het opbouwen van uw leven aldaar. Zelfs indien er toch geen sociaal netwerk zou zijn, laat uw leeftijd toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis opnieuw de banden met dit land aan te halen en aldaar opnieuw een leven uit te bouwen zonder al te grote moeilijkheden. Ook uw familie die woonachtig is in Nederland en België kan u vanaf afstand ondersteunen.

U verklaarde in uw hoorrecht dat u twee kogels in uw been hebt maar er voorlopig geen behandeling nodig is. In het schrijven van uw advocaat dd. 24.10.2018 werd gesteld dat de twee kogels in uw been ten gevolge van de oorlogsomstandigheden het nog steeds moeilijk maken om te reizen evenals om terug te keren naar uw land van herkomst. Er worden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat u weldegelijk 2 kogels in uw been heeft. U legt eveneens geen enkel document voor waaruit blijkt dat, indien er een behandeling nodig zou zijn, deze enkel in België zou kunnen plaatsvinden, waardoor dit element niet kan weerhouden worden. Uit uw administratief dossier blijkt trouwens dat u ondanks de ongemakken van deze 2 kogels, toch nog redelijk wat gereisd heeft. U reisde naar Nederland, Zwitserland, Duitsland en Frankrijk waar u bovendien een hele reeks veroordelingen opliep.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft; dat u een opleiding volgde in de gevangenis; dat u op een relatief korte periode een aanzienlijk deel van uw penale boeten zou hebben betaald en dat er een afbetalingsplan zou lopen om alle burgerlijke partijen terug te betalen doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De eventuele afbetalingen en de gevolgde opleiding wijst er nog niet noodzakelijk op dat u tot inkeer bent gekomen of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde.

Uit het begeleidend schrijven van uw advocaat dd. 24.10.2018 blijkt dat u een opleiding heeft genoten in een knelpuntberoep als carrossier en u onmiddellijk aan de slag kan daar er een grote vraag is naar carrossiers. Zelfs indien u daadwerkelijk onmiddellijk na uw vrijlating aan de slag zou kunnen als carrossier, kan niet uitgesloten worden dat u opnieuw criminele feiten zou plegen. U pleegde immers in het verleden ook soms feiten terwijl u te werk gesteld was. De vaardigheden die u tijdens uw opleidingen en tijdens uw werk in België opgepikt heeft, zullen u wellicht ook in uw thuisland van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden. U maakt niet aannemelijk dat u geen toegang kan hebben tot de arbeidsmarkt in uw herkomstland of elders.

De korte tewerkstellingen en de gevolgde opleiding zijn niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met het gastland. Gelet op de door u gepleegde feiten blijkt het niet uw intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u was immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan door diefstallen te plegen. Het bezit van een strafblad zal uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komen.

Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. Het contact met uw vrienden kan onderhouden worden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen, desgewenst kunnen zij u ook bezoeken. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privéleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Uit een lezing van het verzoekschrift leidt de Raad af dat verzoeker een schending beoogt aan te voeren van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG), van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de

Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Verzoeker kreeg een beslissing van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, G.V., Adviseur van 11.12.2018, waarbij werd besloten tot beëindiging van het verblijf krachtens artikel 44bis §1 Vreemdelingenwet, hem ter kennis gebracht op 14.12.2018.

Dat de hogervermelde beslissing onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 8 van het EVRM manifest geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar Kosovo.

a. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Een zestal jaar geleden kwam de heer G. samen met zijn huidige echtgenote (mevrouw A.S.) naar België. Zij huwden te Sint-Niklaas op 14.02.2014 en vormen nog steeds een hecht paar. Reeds jaren vooraleer het echtpaar naar België kwam, leefden zij al samen in Nederland en hadden zij een duurzame en affectieve relatie. Verzoeker heeft Kosovo al jaren verlaten en is sindsdien ook niet meer teruggekeerd. De banden met zijn land van herkomst zijn minimaal. Zijn voornaamste aanknoping met het land waren zijn ouders, doch zij zijn beiden al jaren overleden.

Mevrouw S. heeft de Nederlandse nationaliteit en verblijft rechtmatig in België (E+ kaart). Zij kwam al op zeer jonge leeftijd naar de Europese Unie en spreekt perfect Nederlands.

Mevrouw S. is volledig ingeburgerd in onze maatschappij en heeft voltijds vast werk. Ze kwam tot op heden nog nooit in aanraking met politie of justitie en beschikt derhalve over een blanco strafregister. Thans woont zij in [...]met hun kinderen.

Het koppel kreeg samen twee kinderen gedurende het huwelijk, zijnde:

- A.G., geboren te ROTTERDAM op 07/01/2013, en*
- A.H.G., geboren te SINT - NIKLAAS op 15/11/2014*

De kinderen beschikken beiden over de Nederlandse nationaliteit. Zij gaan wekelijks op bezoek bij hun vader in de gevangenis omwille van de goede en duurzame band die zij hebben met hun vader.

Deze familie leeft al jaren samen en vormt een gezin in de zin van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM is dan ook van toepassing.

Ook verwerende partij erkent dat artikel 8 EVRM van toepassing is door het volgende te stellen:

“Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt op uw privéleven.”

Doch meent men evenwel dat de verwijdering gerechtvaardigd wordt omwille van een gevaar voor de openbare orde. Men heeft bij die stelling geen rekening gehouden met de actuele situatie van verzoeker, noch met de actuele dreiging die hij zou vormen.

Verder hield men geen rekening met het persoonlijk gedrag van verzoeker en maakt men verkeerdelijk geen toepassing van de Richtlijn 2004/38/EG die betrekking heeft op de voorschriften betreffende de toelating op het grondgebied, de afgifte of verlenging van de verblijfsvergunning en de verwijdering van het grondgebied, die worden vastgesteld om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.

Hieruit blijkt de onzorgvuldigheid waarmee ze dit dossier hebben behandeld. Bovendien werd er geen enkel nuttig stuk gevoegd aan de beslissing waardoor het voor verzoeker bijna onmogelijk is om de juistheid ervan te verifiëren.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het is onredelijk van verwerende partij om verzoeker zijn verblijf te beëindigen zonder het grondig nagaan van de persoonlijke en familiale gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt. In de eerste plaats besluit men tot het beëindigen van verzoeker zijn verblijf waarbij men geen rekening hield met zijn actueel persoonlijk gedrag en zijn eventuele dreiging die hij NU zou vormen voor de openbare orde. Er werd enkel in zeer algemene bewoordingen gesteld dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde, gelet op zijn strafrechtelijk verleden.

Verwerende partij stelt verder dat de belangen van de minderjarige kinderen niet geschonden worden wanneer hun vader het land dient te verlaten en bovendien suggereert men dat de echtgenote van verzoeker haar man dient achterna te gaan naar Kosovo. Men houdt hierbij geen rekening met het feit dat zijn echtgenote de landstaal van Kosovo niet machtig is en dat zij daar geen enkel onderkomen heeft. Zij heeft hier een vaste dienstbetrekking die zij zonder meer zou moeten opgeven om in onzekerheid te gaan leven en de toekomst van haar kinderen op die manier op het spel te zetten.

Niet enkel suggereert men een onmogelijke terugkeer voor de echtgenote van verzoeker, men suggereert ook dat ze ervoor kan kiezen om in België te blijven en dat zij met haar kinderen contact kan houden met verzoeker via moderne communicatiemiddelen.

De persoonlijke en de gezinssituatie van verzoeker moeten grondig worden onderzocht teneinde na te gaan of de voorgenomen maatregel geschikt is en niet verder gaat dan strikt nodig is om het nagestreefde doel te verwezenlijken, en of er minder strenge maatregelen mogelijk zijn om dat doel te bereiken. Daarbij moet rekening worden gehouden met de volgende elementen die opgenomen zijn in artikel 28, eerste lid Richtlijn 2004/38/EG:

- Gevolgen van de verwijdering voor de economische, de persoonlijke en de gezinssituatie van de betrokkene (m.i.v. de andere familieleden die het rechten hebben om in het gastland te blijven);
- De ernst van de moeilijkheden waarmee de echtgenote en de kinderen in het land van herkomst van de betrokkene zouden kunnen worden geconfronteerd;
- De sterkte van bindingen (verwanten, bezoeken, talenkennis) - of het ontbreken van bindingen met het land van herkomst en met het gastland;
- De duur van het verblijf in het gastland;
- Leeftijd en gezondheidssituatie.

Men heeft met bovenstaande elementen geen, minstens onvoldoende rekening gehouden bij het nemen van de beslissing. Verzoeker had bijvoorbeeld nochtans aangegeven dat zijn echtgenote ernstige moeilijkheden zal ondervinden wanneer hij dient terug te keren naar Kosovo. Zij kent dit land niet en spreekt ook de taal niet. Bovendien werden de minderjarige kinderen van verzoeker allebei in Europa geboren en groeiden zij uitsluitend hier op. Zij kunnen hun vader niet volgen naar Kosovo. Het oudste kind wordt zeer binnenkort ook schoolplichtig. Ook hier hield verwerende partij geen rekening mee.

Ook met de gezondheid van verzoeker werd geen rekening gehouden. Hij heeft twee kogels in zijn been als gevolg van de oorlog die hij in Kosovo meemaakte. Deze kogels konden tot op heden nog niet worden weggehaald omdat zij te dicht bij een zenuw liggen. Echter zal op termijn wel een medische operatie noodzakelijk zijn om complicaties te vermijden. Men heeft echter nagelaten deze elementen mee op te nemen bij de beoordeling noch heeft men de medische situatie van verzoeker verder onderzocht.

De moeilijkheden die verzoeker en zijn gezin zullen ondervinden bij een terugkeer naar Kosovo zijn ernstig en hebben een rechtstreekse invloed op de echtgenote van verzoeker en zijn minderjarige kinderen. Zijn echtgenote werkt hier voltijds en haar kinderen spreken (net zoals zij) enkel de Nederlandse taal. Het is een onoverkomelijke hindernis om terug te keren naar Kosovo. Bovendien is

het ook geen optie dat verzoeker alleen dient terug te keren zonder zijn gezin. Deze maatregel is niet geschikt en niet strikt noodzakelijk om het nagestreefte doel te verwezenlijken.

Het mag duidelijk zijn dat de intrekking van zijn verblijf totaal onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd. Noch werd er een onderzoek gevoerd naar zijn actueel persoonlijk gedrag en de eventuele dreiging die hij thans zou vormen voor de openbare orde. De dreiging moet bestaan op het ogenblik dat de beslissing tot beëindiging door de nationale autoriteit wordt genomen.

Men houdt bij de beslissing echter enkel rekening met de veroordelingen die verzoeker opliep en de inreisverboden die hij opgelegd kreeg in het buitenland, doch dit alles zonder de aard van deze veroordelingen na te gaan en ook zonder de oorzaak voor de inreisverboden na te gaan. De beslissing werd derhalve gebrekkig gemotiveerd en verwijst enkel naar de gerechtelijke antecedenten van verzoeker zonder een gedegen motivering omtrent de actuele persoonlijke dreiging die verzoeker zou vormen.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Zij motiveren dat artikel 8 van het EVRM niet geschonden is aangezien de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezins- en privéleven rechtvaardigen. Doch men dient hierbij aan te tonen dat verzoeker thans een prominent en actueel dreigend gevaar vormt voor de openbare orde. Dit bewijs kan niet uitsluitend gebaseerd zijn op de gerechtelijke antecedenten van verzoeker. Een vage mogelijkheid van recidive volstaat hierbij niet.

Men dient het risico in te schatten dat verzoeker in de toekomst kan vormen voor de openbare orde. Hierbij mag men, doch niet uitsluitend, rekening houden met reeds uitgesproken veroordelingen, men dient echter ook rekening te houden met de aard van de veroordelingen en de ernst ervan in aanmerking te nemen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar 23 veroordelingen, echter wordt er geen rekening gehouden met de aard en ernst van elk van deze veroordelingen. Men heeft er enkel diegenen uit gehaald die hun standpunt kunnen ondersteunen.

Evenwel werden een groot aantal van deze veroordelingen uitgesproken wegens illegaal verblijf in het desbetreffende land. Het spreekt voor zich dat de aard en ernst van deze strafbare feiten thans geen misdadig opzet inhouden hetwelk aantoon dat verzoeker in de toekomst strafbare feiten zou plegen die een actueel en onmiskenbaar risico vormen voor de maatschappelijke veiligheid en de openbare orde.

Verzoeker deelde volgende informatie mee aan verwerende partij:

"Zo voldeed hij op een relatief korte termijn een aanzienlijk deel van zijn penale boeten en loopt er thans ook een afbetalingsplan m alle burgerlijke partijen terug te betalen voor hun geleden schade. Op heden is er nog een openstaand bedrag aan geldboetes goed voor 600,00 EUR, de overige openstaande bedragen vormen bijkomende kosten.

Zijn reclassering en re-integratie in onze maatschappij kent op die manier een positieve evolutie. Bovendien heeft hij eveneens een opleiding in de gevangenis gevolgd: "werk zoeken". Hij krijgt hier binnenkort een diploma van. Hij wil zich verder ontplooien door bijkomende opleidingen te volgen, daarom schreef hij zich in voor de opleiding "maatschappijoriëntatie: werk". Hij kon de opleiding echter niet afmaken door zijn overplaatsing in de gevangenis als gevolg van het onderzoek dat loopt aangaande zijn verblijfsrecht.

Mijn cliënt is erg gemotiveerd om samen met zijn gezin de draad weer op te pikken en hij heeft volledig gebroken met zijn strafrechtelijk verleden.

Hij heeft immers een opleiding genoten in een knelpuntberoep als carrossier en kan dus onmiddellijk aan de slag

Hij is vastberaden om in te zetten op een positieve re-integratie in de maatschappij en dit uit zich reeds duidelijk in het feit dat hij zijn penale boeten zo snel als mogelijk wil voldoen en elk slachtoffer heeft vergoed.

De heer G. komt vanaf 25.09.2018 in aanmerking om onder de strafuitvoeringsmodaliteit van het elektronisch toezicht de gevangenis te verlaten. Vanaf 23.03.2020 komt hij in aanmerking om voorlopig in vrijheid te worden gesteld."

Er werd met deze elementen geen rekening gehouden!

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen en dit in zijn geheel had moeten beoordelen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

b. Schending Richtlijn 2004/38/EG - actuele dreiging - gevaar voor openbare orde persoonlijk gedrag betrokkene

De Uniewetgever heeft in een Richtlijn voorzien die betrekking heeft op voorschriften betreffende de toelating op het grondgebied, de afgifte of verlenging van de verblijfsvergunning en de verwijdering van het grondgebied, die worden vastgesteld om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.

Deze Richtlijn is van toepassing op verzoeker aangezien hij een familielid is van een Unieburger, met name zijn echtgenote beschikt over de Nederlandse nationaliteit. Om die reden treedt hij eveneens in deze rechten en dient het wetgevend kader ook op hem te worden toegepast. Immers schrijft de Richtlijn het volgende voor:

"Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven."
(Eigen markering)

De maatregelen van openbare orde moeten uitsluitend berusten op het persoonlijk gedrag van het individu. Het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen vormt op zichzelf geen grondslag voor het nemen van een beëindigingsmaatregel inzake verblijf en kan de verwijdering van het grondgebied niet wettigen.

Artikel 27, lid Richtlijn 2004/38/EG bepaalt immers het volgende:

"Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. (...)

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn waarbij de actuele gedragingen blijk geven van een risico op schending van een fundamenteel belang van de samenleving van het gastland. Dit betekent dat men bij intrekken van een verblijfsrecht zich niet kan baseren op overwegingen ter bescherming van de openbare orde die door een andere lidstaat zijn aangevoerd. In casu heeft men meermaals bij de motivering verwezen naar de verscheidene inreisverboden die verzoeker zou hebben in het buitenland. Dit is echter geen overweging om haar beslissing te rechtvaardigen daar het gaat om overwegingen die door een andere lidstaat zijn aangevoerd.

België dient steeds zelfstandig te beoordelen of het persoonlijk gedrag van verzoeker een gevaar oplevert voor de openbare orde én of dit gevaar actueel is gelet op het actueel persoonlijk gedrag van betrokkene.

Het Unierecht sluit verder uit dat er beperkende maatregelen ter algemene preventie worden genomen. Wanneer men beslist om iemands verblijfstitel in te trekken dan moet dit zijn ingegeven door een daadwerkelijk gevaar en niet louter door een algemeen risico onder de verwijzing naar reeds uitgesproken strafrechtelijke veroordelingen. In casu heeft men enkel rekening gehouden met het turbulent verleden van verzoeker. Men weigert stevast rekening te houden met zijn huidige situatie en zijn actueel gedrag. Nochtans is dit vereist bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Verwerende partij argumenteert als volgt:

"U kwam in 2013 naar België en u liep sindsdien niet minder dan 5 veroordelingen op voor feiten van diefstallen; inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen; verboden wapendracht en bezit van vuurwapenmunitie. Hierbij was 1 werkstraf die werd vervangen door een gevangenisstraf ten gevolge van de niet-samenleving ervan. Hieruit kan redelijkerwijze afgeleid worden dat u het niet nodig acht uw verplichtingen na te komen en dat u zich onverantwoordelijk gedraagt. Daarenboven werd u eveneens meermaals veroordeeld in andere landen: 1 maal in Zwitserland, 2 maal in Frankrijk en 12 maal in Duitsland. Zowel in Duitsland als in Frankrijk werd een inreisverbod van onbepaalde duur aan u opgelegd. [...]

Verzoeker betwist niet dat hij in het verleden reeds strafrechtelijke veroordelingen opliep ten gevolge van foute keuzes in zijn leven en de negatieve beïnvloeding van slechte vrienden. Evenwel is niet elke veroordeling er één die te maken heeft met inbreuken op de fysieke of morele integriteit van anderen. Er zijn talrijke veroordelingen die te maken hebben met het illegaal verblijf op het grondgebied van het land waar verzoeker op dat ogenblik verbleef.

Hiermee heeft verwerende partij geen rekening gehouden! Verder meent men dat het druggebruik van verzoeker ernstige schade toebrengt aan zijn fysieke en psychische gezondheid en dat het ook kan leiden tot criminaliteit om de drugverslaving te financieren. Ook hier hield men geen rekening met de huidige situatie van verzoeker. Immers is hij reeds geruime tijd af van de drugs en heeft hij geen enkele verslaving. Dit element nam men niet op in de motivering, omdat er geen onderzoek naar werd gevoerd! Thans is verzoeker een fervent sporter en probeert hij in de gevangenis regelmatig lange afstanden te lopen teneinde zijn conditie op peil te houden.

Verzoeker volgde in de gevangenis opleidingen, doch ook hiermee heeft verwerende partij geweigerd rekening mee te houden. Men stelt dat dit geen afbreuk doet aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat verzoeker voor de openbare orde zou vormen. Men heeft niet ALLE elementen in aanmerking genomen die noodzakelijk zijn bij de beoordeling van de beëindiging van het verblijf.

Het is duidelijk dat verwerende partij in haar beslissing voornamelijk verwijst naar de uitgesproken veroordeling van verzoeker en zijn inreisverboden in het buitenland. Nochtans is het feit dat een persoon meermaals veroordeeld werd, op zich niet voldoende voor het nemen van dergelijke ingrijpende beslissing. De nationale autoriteiten moeten aantonen dat het persoonlijk gedrag van verzoeker op een concreet gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde wijst.⁶ Men mag zich niet louter steunen op een algemeen risico.

Bij de beoordeling van het bestaan van een bedreiging voor de openbare orde moet het gastland volgens de Europese Commissie rekening houden met de volgende factoren:

- De aard van de strafbare feiten: in casu niet gebeurd;
- Het aantal strafbare feiten: in casu wel gebeurd doch zonder rekening te houden met de aard, hetwelk essentieel is bij de beoordeling;
- De veroorzaakte (concrete) schade: in casu niet gebeurd.

Men verwijst in de motivering ook naar feiten die meer dan 25 jaar geleden gepleegd werden. Het spreekt op zich dat deze feiten niet op afdoende wijze aantonen dat er gevaar van recidive zou zijn. Verzoeker pleegde deze feiten in een andere fase in zijn leven, toen hij nog jong was. Hij was helemaal alleen en had ernstige problemen met de politie in Joegoslavië. Verzoeker pleegde inderdaad een diefstal doch zonder verzwarende omstandigheden en dit door de ernstige problemen waarmee hij op dat moment kampte.

Indien er geen sprake is van een actueel gevaar mag het verblijfsrecht niet worden beëindigd. Tot op heden heeft verwerende partij nagelaten een gedegen onderzoek te voeren naar het persoonlijk en actueel gedrag van verzoeker. Zij faalt eveneens in het aanleveren van adequaat bewijs waaruit blijkt dat verzoeker wel een (actueel) gevaar zou vormen voor de openbare orde. De vraag of een actueel gevaar bestaat, kan niet alleen maar worden gebaseerd op het strafregister van verzoeker.

c. Schending van artikel 8 EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker familie heeft in België, dat zijn echtgenote hier voltijds werkt én dat zijn twee minderjarige kinderen nooit elders hebben verbleven. Zij werden beiden in Europa geboren (nl. Nederland en België).

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Kosovo wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM en dit wordt ook erkend door verwerende partij (supra).

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het

uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Mevrouw S. heeft de Nederlandse nationaliteit en verblijft rechtmatig in België (En- kaart) . Zij kwam al op zeer jonge leeftijd naar de Europese Unie en spreekt perfect Nederlands. Mevrouw S. is volledig ingeburgerd in onze maatschappij en heeft voltijds vast werk. Ze kwam tot op heden nog nooit in aanraking met politie of justitie en beschikt derhalve over een blanco strafregister. Thans woont zij in 2950 KAPELLEN, [...] met hun kinderen.

Verzoeker heeft een hechte band met zijn gezin in België en heeft geen enkel opvangnetwerk in zijn land van herkomst. Wanneer hij zou moeten terugkeren naar Kosovo zal hij volledig op zichzelf aangewezen zijn daar hij geen familie of vrienden heeft in Kosovo die hem kunnen opvangen en de nodige steun kunnen bieden. De broers en zussen van verzoeker verblijven geen van allen nog in Kosovo op één zus na, waarmee hij slechts sporadisch contact heeft. Zij heeft haar eigen gezin en bekommert zich om hen. In geen geval is zij een aanspreekpunt voor verzoeker nu het contact tussen hen erg beperkt is en zij niet kan instaan voor zijn opvang gelet op haar eigen gezinsleven.

De echtgenote van verzoeker heeft zeer veel familie in Europa. Zowel haar moeder, oma, oom als haar tante verblijven in Nederland en zij spreekt zelf bovendien geen Albanees en uitsluitend Nederlands. Dit komt doordat zij op jonge leeftijd naar Nederland is gekomen en daar jaren heeft gewoond. Ook voor hun komst naar België hebben verzoeker en partner beiden jaren in Nederland gewoond en hebben zij zich de westerse cultuur eigen gemaakt.

Alle belangen van het gezin zijn reeds ettelijke jaren in Europa en al jarenlang in België gevestigd!

Verzoeker zijn echtgenote werkt als verantwoordelijke in een kinderopvang in Kapellen voor Openluchttopvoeding VZW Brasschaat en ze zorgt momenteel alleen voor hun twee jonge kinderen. Ze mist heel erg de steun van haar man en hoopt dat hij snel weer naar huis kan komen. Verzoeker begrijpt welke consequenties zijn fouten hebben teweeggebracht en wil dit zo snel als mogelijk rechtzetten. Hij kan onmiddellijk aan het werk bij een invrijheidsstelling of elektronisch toezicht daar er een grote vraag is naar carrossiers (cfr stuk 7).

Mocht haar man evenwel zijn verblijfsrechten hier in België verliezen dan wordt dit gezin permanent van elkaar gescheiden en zal dit een inbreuk uitmaken op artikel 8 EVRM.

De familie G. vormt zonder meer een gezin zoals geviseerd door artikel 8 EVRM. Zij hebben recht op de eerbiediging van hun gezinsleven. Het echtpaar huwde hier vier jaar geleden en kreeg twee kinderen, zij hebben hun leven hier in België volledig opgebouwd en zijn duidelijk duurzaam verankerd in onze samenleving. Lange tijd vooraleer het koppel naar België kwam leefden zij al samen en hebben zij zich de westerse cultuur eigen gemaakt. Verzoeker kan hier in België bij zijn gezin terecht en heeft geen familie of vrienden die hem zouden kunnen opvangen in zijn land van herkomst. Elk belang van hem is gesitueerd in België en hij is al ettelijke jaren niet meer in Kosovo geweest. De banden met zijn land van herkomst zijn nihil en hij beschikt aldaar niet over een opvangnetwerk voor de nodige steun. Terugkeren naar Kosovo is enkel en alleen in dat opzicht absoluut niet opportuun of redelijk. De partner heeft tevens hier haar familie (een tante , oom en ook neven en nichten), net zoals verzoeker nog andere familieleden in Kontich heeft.

Verzoeker heeft tijdens zijn verblijf in België steeds gewerkt en leerde de Nederlandse taal. Ook de kinderen spreken Nederlands en lopen hier school. Artikel 8 EVRM zou ernstig geschonden worden mocht uw Ambt overgaan tot het intrekken van zijn verblijf. Immers zou verzoeker het land dienen te verlaten en zou hij onherroepelijk worden gescheiden van zijn echtgenote en kinderen.

d. Schending van het IVRK

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De kinderen van verzoeker hebben hun vader nodig en de minderjarige kinderen dienen als essentiële overweging in aanmerking te worden genomen bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijf van hun vader.

Tevens geldt artikel 9 van het Internationale Verdrag betreffende de Rechten van het Kind:

"1. De Staten die -partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind."

Hier wordt met het welzijn van de kinderen en hun belangen gespeeld, in de meest negatieve zin!

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24: May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

Kinderen hebben het recht door beide ouders opgevoed en verzorgd te worden! Iets wat verzoeker wenst op zich te nemen.

Verwerende partij dient hier rekening mee te houden, doch faalt hierin!

De belangen van de kinderen dienen vooropgesteld te worden in dit dossier. Het Hof van Justitie laat in het arrest Chavez zien dat de belangen die de lidstaat moet afwegen in het kader van het hoger belang van het kind, zeer concrete normen en een zeer intensieve beoordeling bevatten. Het arrest specificeert dat in het hogere belang van het kind alle betrokken omstandigheden in beschouwing dienen te worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie, zowel met de ouder die burger is van de Unie is, als met de ouder die onderdaan van een land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden.

Dit is geenszins gebeurd.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers op geen enkele manier dat met dit alles rekening werd gehouden. Dit is dan ook onaanvaardbaar!”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat een einde wordt gesteld aan verzoekers verblijf, omdat hij “*een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en [om]dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van [zijn] verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.*” In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, wordt hierbij wel degelijk in concreto gemotiveerd waarom hij, omwille van zijn persoonlijk gedrag, een gevaar vormt voor de openbare orde. De motivering is in deze geenszins beperkt tot een loutere verwijzing naar veroordelingen, doch er wordt wel degelijk gemotiveerd aangaande de aard en ernst van deze veroordelingen (cf. infra). Ook aangaande de persoonlijke elementen die verzoekers zaak kenmerken, wordt – in de tien pagina’s tellende bestreden beslissing – uitvoerig gemotiveerd. Het betoog van verzoeker, als zou de bestreden beslissing gebrekkig zijn gemotiveerd, mist feitelijke grondslag. Minstens toont verzoeker niet aan waarom de zeer uitvoerige motivering van de bestreden beslissing niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. [...]

§ 3. [...]

§ 4. *Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*”

2.7. Artikel 45, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

2.8. De artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet vormen een omzetting van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32), en meer bepaald de artikelen 27 en 28 ervan. In de mate dat hij een schending van laatstgenoemde artikelen zou aanvoeren, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoonde dat deze foutief zouden zijn omgezet in de Belgische rechtsorde. Hij kan zich derhalve niet rechtstreeks op de schending van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG beroepen. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.9. Gelet op het gegeven dat de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormen van Unierecht, past het wel te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

2.10. In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19). Dit alles houdt onder meer in dat gedragingen die kunnen worden gecatalogeerd onder “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, zeker vallen onder de categorie van “gewone redenen van openbare orde of nationale veiligheid”.

2.11. Wat het gebruik van verdovende middelen betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn.

2.12. Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving

vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de verwerende partij, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De verwerende partij moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat zij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

2.13. In casu werd een einde gesteld aan verzoekers recht op verblijf als familielid van een Unieburger, op grond van onder meer de volgende overwegingen:

- verzoeker wordt op 22 juni 2015 door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een werkstraf van 120 uren, uit hoofde van *“diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, verdovende middelen in bezit te hebben gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk het bezit voor eigen gebruik van cocaïne (minstens 2, 40 gram), diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om uw vlucht te verzekeren en een vergunningsplichtig wapen voorhanden te hebben gehad zonder een voorafgaande vergunning, namelijk een pistool Browning type 6.35 babygun”*; de feiten werden gepleegd tussen 12 december 2014 en 11 mei 2016;
- verzoeker wordt op 29 juni 2015 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van dertig maanden, met uitstel voor een termijn van drie jaar behalve één jaar effectief, uit hoofde van *“diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (6 feiten) en poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels”*; de feiten werden gepleegd tussen 25 september 2012 en 27 januari 2013;
- Sirene Nederland deelt op 15 april 2016 mee dat verzoeker in Nederland is onderworpen aan een inreisverbod, geldig tot 23 maart 2017 en dat verzoeker daar is veroordeeld tot een gevangenisstraf van twaalf maanden uit hoofde van diefstal en fraude/bedrog;
- de Zwitserse autoriteiten vaardigen op 27 april 2016 een internationaal aanhoudingsbevel uit voor verzoeker, uit hoofde van diefstal, zes diefstallen met braak, woonstschennis en beschadiging van voorwerpen; de feiten werden in Zwitserland gepleegd tussen december 2015 en maart 2016;
- verzoeker wordt op 8 augustus 2016 door de correctionele rechtbank van Namen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van acht maanden in staat van wettelijke herhaling, uit hoofde van *“een vergunningsplichtig vuurwapen voorhanden te hebben gehad zonder een voorafgaande vergunning, namelijk een halfautomatisch pistool; een vergunningsplichtig vuurwapen te hebben gedragen zonder een voorafgaande vergunning, namelijk een halfautomatisch pistool; bezit van vergunningsplichtige vuurwapenmunitie zonder een voorgaande vergunning, namelijk 7 patronen van het kaliber 7,65 mm en een doos van 25 patronen van het kaliber 9mm en aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, gefabriceerd, vervoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk het bezit voor eigen gebruik van een onbepaalde hoeveelheid cocaïne”*; deze feiten werden gepleegd op 28 maart 2016;
- verzoeker wordt op 23 oktober 2017 door het hof van beroep te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van één jaar, uit hoofde van poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; dit feit werd gepleegd op 17 juli 2017;
- verzoeker wordt door de correctionele rechtbank van Caen (Frankrijk) op 19 december 2017 veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden;
- verzoeker wordt door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van dertig maanden in staat van wettelijke herhaling, uit hoofde van *“diefstal op*

heterdaad betrapt, geweld of bedreigingen gebruikt hebbende om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om uw vlucht te verzekeren, met braak, inklimming of valse sleutels, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was en aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels"; de feiten werden gepleegd op 26 maart 2015 en 16 december 2015.

2.14. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft verweerder zich geenszins beperkt tot bovenstaande opsomming van het strafrechtelijk verleden van verzoeker, teneinde tot de vaststelling te komen dat laatstgenoemde een *"ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving"* en *"voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde"*. Geheel conform de vereisten van het Unierecht, heeft verweerder eveneens rekening gehouden met de aard en ernst van de opgelopen veroordelingen en met verzoekers persoonlijk gedrag. Zo wordt er aangegeven dat de aanzienlijke reeks diefstallen getuigen van *"een volstrekt gebrek aan normbesef en eigendommen van anderen"*. Er wordt aangegeven dat deze feiten *"een zeer groot onveiligheidsgevoel teweeg[brengen] in de maatschappij en het wantrouwen tussen burgers [versterken]"*. Er wordt benadrukt dat verzoeker er niet voor terugdeinst bedreigingen te uiten, wanneer hij op heterdaad wordt betrapt. Verweerder stelt dat dergelijk handelen *"wijst op een gebrek aan respect voor andermans integriteit en aan[toont] dat u een gevaarlijk man bent tegen wie de samenleving moet beschermd worden"*. Er wordt benadrukt dat woninginbraken zijn opgenomen in de lijst van tien prioritair te bestrijden criminaliteitsfenomenen, waarbij verzoeker *"vergeet dat de psychologische gevolgen voor de slachtoffers van woninginbraken ernstig zijn en de gestolen goederen voor hen vaak een sentimentele waarde hebben"*. Er wordt benadrukt dat verzoeker in het bezit was van een vergunningsplichtig wapen (zonder te beschikken over de vereiste vergunning) en munitie. Hierbij wordt concreet aangegeven dat *"door dit bezit de kans toe[neemt] dat u dit wapen zal gebruiken voor de beslechting van conflicten"* en dat tegen *"zulks onverantwoord gedrag streng [dient] te worden opgetreden"*. Er wordt gewezen op verzoekers druggebruik, waarbij wordt gesteld dat dit *"een enorme maatschappelijke kost met zich mee[brengt]: drugsverslaafden dienen behandeld te worden, verliezen hun werk, raken in de financiële problemen en worden mogelijk tot criminaliteit verleid om hun drugverslaving te financieren"*. Verweerder wijst er verder op dat verzoeker ondanks meerdere straffen, blijft *"volharden in een onverantwoordelijk gedrag, waardoor redelijkerwijze verondersteld kan worden dat een schuldgevoel of spijt na een misdrijf u vreemd is"*. Er wordt gewezen op *"de ernst van de feiten die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, het herhaaldelijk karakter en het gegeven dat u geweld of bedreiging niet schuwt"* en gesteld dat *"enige verbetering in uw gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel risico dat u vormt voor de openbare orde, niet kan worden vastgesteld"*. Verzoekers betoog dat er geen grondig en individueel onderzoek naar zijn situatie werd gevoerd, mist manifest feitelijke grondslag.

2.15. Hoewel verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat niet aangaande elke in het buitenland opgelopen veroordeling en inreisverbod in concreto wordt gemotiveerd, toont hij niet aan dat de beoordeling van de verwerende partij dat hij een ernstig, reëel en actueel risico voor de openbare orde vormt, hierdoor niet kan standhouden. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, wordt in de bestreden beslissing immers zeer uitvoerig gemotiveerd aangaande de ernst en aard van de in België opgelopen veroordelingen en verzoekers persoonlijk gedrag dat hieruit voortvloeit. De verwijzing in de bestreden beslissing naar veroordelingen in het buitenland vormt geen primaire motivering, wat kan worden afgeleid uit de woorden, *"Daarenboven werd u meermaals veroordeeld in ander landen"*. De buitenlandse veroordelingen vormen voor de verwerende partij bijkomend een teken dat verzoeker *"blijft volharen in criminaliteit"* en *"een leven [lijkt] te leiden waarbij u op geen enkele wijze rekening houdt met derden. U trekt duidelijk geen lessen uit deze veroordelingen en u blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is"*. De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 10 juli 2008, C-33/07, Jipa, gesteld heeft dat *"25. (...) "een maatregel die de gebruikmaking van het recht van vrij verkeer beperkt, [moet] worden genomen op grond van overwegingen die eigen zijn aan de bescherming van de openbare orde of de openbare veiligheid van de lidstaat die de maatregel neemt. De maatregel mag dus niet uitsluitend worden gebaseerd op motieven die door een andere lidstaat zijn aangevoerd ter rechtvaardiging van een beslissing tot verwijdering van een gemeenschapsburger van zijn grondgebied, zoals in casu het geval is; dit sluit evenwel niet uit dat met dergelijke motieven rekening wordt gehouden in het kader van de beoordeling door de bevoegde nationale autoriteiten bij het nemen van de maatregel die de verkeersvrijheid beperkt (zie, mutatis mutandis, arrest van 31 januari 2006, Commissie/Spanje, C-503/03, Jurispr. blz. I-1097, punt 53)"* (eigen onderlijning). De Raad wijst er nog op dat zich in het administratief dossier een uittreksel bevindt van het in de bestreden beslissing vernoemde ECRIS (European Criminal Records Information System). Hieruit blijkt onder meer dat verzoeker wegens *"Vol après entrée illicite"*

sur la propriété d'autrui" veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Caen in december 2017 waarvan gewag gemaakt wordt in de bestreden beslissing. Hieruit blijkt tevens dat verzoeker in december 2011 werd veroordeeld in Nederland wegens "Vormen van diefstal met verzwarende omstandigheden zonder gebruik van geweld of wapens, (...) tegen personen in Nederland" en voor "Gebruik van vervalste openbare of administratieve documenten". Hieruit blijkt tevens dat verzoeker veroordelingen opliep in Duitsland wegens "Diefstal na illegale toegang tot eigendom". Verzoeker heeft voorts op 11 oktober 2018 op de door de verwerende partij verstrekte lijst met voorgedrukte vragen (zie infra) zelf gesteld dat hij in Zwitserland werd veroordeeld tot 10 maanden gevangenisstraf wegens diefstal. Het is dan ook duidelijk dat niet alle buitenlandse veroordelingen zijn uitgesproken wegens illegaal verblijf zoals in het verzoekschrift wordt voorgehouden. Alleszins, geen enkele van de in België opgelopen veroordelingen heeft te maken met een louter illegaal verblijf. In deze impliceert de verwijzing naar buitenlandse veroordelingen ook geenszins dat verweerder in gebreke zou zijn gebleven "zelfstandig te beoordelen of het persoonlijk gedrag van verzoeker een gevaar oplevert voor de openbare orde". De Raad herhaalt nogmaals dat verweerder uitvoerig heeft gemotiveerd aangaande de ernst en aard van de strafrechtelijke feiten, die verzoeker in België heeft gepleegd, en concreet heeft aangegeven waarom op grond van deze feiten verzoeker, door zijn persoonlijke gedragingen, een ernstig, reëel en actueel risico voor de openbare orde uitmaakt. Verzoeker kan, gelet op wat er in de bestreden beslissing kan worden gelezen, bezwaarlijk voorhouden, "Het is duidelijk dat verwerende partij in haar beslissing voornamelijk verwijst naar de uitgesproken veroordeling van verzoeker en zijn inreisverboden in het buitenland".

2.16. De Raad wijst er verder op dat verzoeker spijkers op laag water zoekt, waar hij stelt dat in de bestreden beslissing enkel rekening werd gehouden met zijn "turbulent verleden", zonder rekening te houden met zijn huidige situatie en gedrag. In de bestreden beslissing wordt wel degelijk concreet ingegaan op het schrijven van verzoekers raadvrouw, waarin de context van zijn strafrechtelijk verleden en zijn voornemen voor een positieve re-integratie worden geschetst. Zo kan in de beslissing, wat dit betreft, als volgt worden gelezen:

"U zou op 25.09.2015 van Sint-Niklaas naar Lier verhuisd zijn omdat u inzag dat u op het verkeerde pad zat en foute vrienden had. U wou zo snel mogelijk weg uit het milieu waarin u verzeild geraakt was. Deze verhuis had ondanks uw goede voornemens geen enkele impact op uw criminele activiteiten. Op 16.12.2015 pleegde u immers opnieuw een diefstal. U begaf zich zelfs naar Zwitserland waar u, tussen december 2015 en eind maart 2016, wederom strafbare feiten pleegde en werd veroordeeld. Op 28.03.2016 maakte u zich in België opnieuw schuldig aan verboden wapendracht en aan bezit van cocaïne voor eigen gebruik. U had blijkbaar de omvang van uw fouten dan toch niet begrepen en had nog steeds geen inzicht in uw schuld. Het verlies van uw moeder (in 2013) zou een enorme impact op u gehad hebben. U bent echter sinds 1993 al bezig met het plegen van strafbare feiten (zie Federaal Centraal Register van Duitsland) waaruit blijkt dat de dood van uw moeder toen althans niet de reden was om strafbare feiten te plegen. U blijft volharden in de criminaliteit, zowel in België, Nederland, Frankrijk, Duitsland en Zwitserland. Er werden geen bewijsstukken voorgelegd waaruit blijkt dat u weldegelijk reeds aan een aanzienlijk deel van uw penale boeten zou voldaan hebben, noch dat er een afbetalingsplan loopt om alle burgerlijke partijen terug te betalen zodat er met deze gegevens geen rekening kan worden gehouden. Hoe dan ook, uit het aflossen van uw penale boeten blijkt onvoldoende een werkelijk schuldinzicht, het is een verplichting deze boete af te betalen. Het volgen van opleidingen in de gevangenis is geen garantie dat u zich in de toekomst zal weerhouden aan het plegen van strafbare feiten. Uit uw strafdossier blijkt dat u geen lessen trekt uit eerdere veroordelingen. Het gegeven dat u in de gevangenis opleidingen volgde, wijst er nog niet noodzakelijk op dat u tot inkeer gekomen bent of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde.

(...)

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft; dat u een opleiding volgde in de gevangenis; dat u op een relatief korte periode een aanzienlijk deel van uw penale boeten zou hebben betaald en dat er een afbetalingsplan zou lopen om alle burgerlijke partijen terug te betalen doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De eventuele afbetalingen en de gevolgde opleiding wijst er nog niet noodzakelijk op dat u tot inkeer bent gekomen of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Uit het begeleidend schrijven van uw advocaat dd. 24.10.2018 blijkt dat u een opleiding heeft genoten in een knelpuntberoep als carrossier en u onmiddellijk aan de slag kan daar er een grote vraag is naar carrossiers. Zelfs indien u daadwerkelijk onmiddellijk na uw vrijlating aan de slag zou kunnen als carrossier, kan niet uitgesloten worden dat u opnieuw criminele feiten zou plegen. U pleegde immers in het verleden ook soms feiten terwijl u te werk gesteld was. De

vaardigheden die u tijdens uw opleidingen en tijdens uw werk in België opgepikt heeft, zullen u wellicht ook in uw thuisland van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden. U maakt niet aannemelijk dat u geen toegang kan hebben tot de arbeidsmarkt in uw herkomstland of elders. De korte tewerkstellingen en de gevolgde opleiding zijn niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met het gastland. Gelet op de door u gepleegde feiten blijkt het niet uw intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u was immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan door diefstallen te plegen. Het bezit van een strafblad zal uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komen.”

2.17. Aldus werd wel degelijk ingegaan op het argument dat verzoeker *“foute keuzes”* heeft gemaakt onder *“de negatieve beïnvloeding van slechte vrienden”*. Verzoeker toont geenszins aan dat de overwegingen in de bestreden beslissing daarover kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn. Zoals in de bestreden beslissing werd aangegeven, blijkt niet dat de door verzoeker voorgehouden onttrekking uit het milieu van slechte vrienden een impact heeft gehad op zijn criminele activiteiten. Verzoeker poneert in zijn verzoekschrift dat hij reeds geruime tijd van de drugs af is en geen enkele verslaving meer heeft. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker deze omstandigheid nooit aan verweerder heeft meegegeeld, niettegenstaande het gegeven dat hij op 11 oktober 2018 alle inlichtingen kon meedelen die hij wenste mee te delen in het licht van de toepassing van artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt dat wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken, de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte wordt gebracht en hem de mogelijkheid wordt geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. Verzoeker heeft op 11 oktober 2018 een lijst ingevuld met voorgedrukte gestandaardiseerde vragen die peilen naar elementen die de persoonlijke situatie van de vreemdeling kenmerken en hij werd op die dag ook gehoord in de gevangenis van Wortel in aanwezigheid van zijn advocaat. Zijn raadsman heeft bovendien ook nog op 24 oktober 2018 een brief verstuurd naar de verwerende partij waarin zijn persoonlijke situatie nog eens werd uiteengezet. Ook hierin werd niet gesteld dat verzoeker reeds geruime tijd van de drugs af is en geen enkele verslaving meer heeft. Bovendien kan het bezwaarlijk volstaan dit zonder meer te poneren. Verzoeker brengt hiervan geen enkel bewijs bij. Hoe dan ook, kan de Raad enkel opmerken dat het gevaar voor de openbare orde in casu geenszins louter werd gestoeld op verzoekers drugsverslaving. Wat betreft de opleidingen, de terugbetaling van de boetes en het afbetalingsplan van de burgerlijke partijen: ook hiermee werd blijkens de geciteerde passages van de bestreden beslissing rekening gehouden. Verzoeker gaat eens te meer totaal niet in op de gedane afwegingen. Verzoeker kan het hiermee oneens zijn, doch toont de kennelijke onredelijkheid of onzorgvuldigheid ervan niet aan. De Raad neemt verder akte van verzoekers betoog dat hij *“een fervent sporter is en in de gevangenis [probeert] regelmatig lange afstanden te lopen teneinde zijn conditie op peil te houden”*, doch ziet niet in hoe dit de bestreden beslissing aan het wankelen brengt.

2.18. Waar hij nog wijst op het tijdsverloop sinds het plegen van de feiten en stelt dat onder meer wordt verwezen naar feiten die meer dan 25 jaar geleden zijn gebeurd, wijst de Raad erop dat verzoeker zich tevergeefs toespitst op de vermelding in bestreden beslissing, *“U bent echter sinds 1993 al bezig met het plegen van strafbare feiten (zie Federaal Centraal Register van Duitsland)”*. Verzoeker kan niet blind zijn voor het gegeven dat hij, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, enkel in België reeds vijfmaal werd veroordeeld voor strafrechtelijke feiten, gepleegd tussen september 2012 en juli 2017. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat er een lang tijdsverloop zit tussen het treffen van de bestreden beslissing en de feiten die aan de grondslag liggen van de strafrechtelijke veroordelingen en waaruit de verwerende partij concludeert dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. In deze heeft verweerder benadrukt dat de talrijke veroordelingen ervan getuigen dat verzoeker *“niet vatbaar [lijkt] voor tussentijdse verbeteringen van justitie”* en dat *“uit uw persoonlijk handelen een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren [komt] waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen”*. Verzoeker poneert dat zijn strafrechtelijk verleden zich situeerde in *“een andere fase van zijn leven, toen hij nog jong was [...] helemaal alleen [was] en ernstige problemen [had] met de politie in Joegoslavië”* doch dit is niet meer dan een bloot betoog en het heeft betrekking op feiten die verzoeker meer dan 25 jaar geleden heeft gepleegd. Dit biedt geen uitleg voor de recent gepleegde feiten. Alleszins is dit betoog niet van aard om aan te tonen dat verweerder het gevaar voor de openbare orde ten onrechte als actueel beschouwt.

2.19. Waar verzoeker nog stelt dat *“geen enkel nuttig stuk [werd] gevoegd aan de beslissing waardoor het voor verzoeker bijna onmogelijk is om de juistheid ervan te verifiëren”*, wijst de Raad erop dat

verzoeker niet in concreto verduidelijkt welke stukken hij bij de bestreden beslissing gevoegd wilde zien. Het louter poneren van een dergelijke algemene stelling, volstaat niet. In de mate dat verzoeker zou verwijzen naar de strafrechtelijke antecedenten die in de bestreden beslissing worden opgesomd, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker niet onwetend kan zijn over zijn eigen strafrechtelijke veroordelingen. Daarenboven bevinden zich in het administratief dossier wel degelijk ondersteunende stukken aangaande deze strafrechtelijke antecedenten. Er blijkt niet dat verzoeker – zij het bij verweerder, dan wel bij de Raad – om inzage van het dossier heeft verzocht.

2.20. Wat betreft het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM, luidt dit als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.21. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging in het privé- of gezinsleven van een persoon. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, “*Slivenko/Letland*” (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, “*Maslov/Oostenrijk*” (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, “*K.M./Zwitserland*”, § 53). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, “*Núñez/Noorwegen*”, § 84; EHRM 10 juli 2014, “*Mugenzi/Frankrijk*”, § 62).

Wat betreft het gezinsleven

2.22. Inzake het gezinsleven tussen verzoeker, zijn echtgenote en hun kinderen, is er geen reden om te twifelen aan het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt ook dat verweerder – zeer uitvoerig – rekening heeft gehouden met het bestaan van dit gezinsleven en de impact die de bestreden beslissing hierop heeft. Het betoog van verzoeker, als zou uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze blijken dat verweerder rekening heeft gehouden met het gezinsleven, mist derhalve manifest feitelijke grondslag.

2.23. Verzoeker schetst de situatie van zijn echtgenote en kinderen – met name dat zij allen de Nederlandse nationaliteit hebben, dat zij enkel Nederlands spreken, dat zij hier volledig zijn ingeburgerd, dat het oudste kind weldra schoolplichtig zal zijn en dat de echtgenote alhier is tewerkgesteld – en betoogt dat geen rekening werd gehouden met deze moeilijkheden. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen die verzoekers gezinsleven kenmerken. Zo kan in de bestreden beslissing het volgende worden gelezen:

“Er blijkt echter niet dat er in hoofde van uw echtgenote en de kinderen sprake is van hinderpalen die het voor hen bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. Het loutere feit dat zij eventueel moeilijkheden zouden kunnen ondervinden, volstaat niet. Het is niet meer dan normaal dat uw echtgenote en kinderen Nederlands spreken, ze hebben immers de Nederlandse nationaliteit en uw advocate gaf aan dat het gezin jaren in Nederland gewoond heeft. Dat uw echtgenote voltijds in een kinderopvang in Kapellen werkt, maakt op zich niet dat zij er niet voor zou kunnen kiezen om België te verlaten. Uit niks blijkt immers dat ze elders geen (gelijkaardig) werk zou kunnen vinden. Wat betreft het aangehaalde argument dat uw echtgenote nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Dat uw echtgenote geen Albanees zou spreken, wil niet zeggen dat ze de taal niet zou kunnen leren indien het gezin ervoor zou kiezen zich in Kosovo te vestigen. Er kan bovendien redelijkerwijze aangenomen worden dat zij van bij de aanvang van jullie relatie op de hoogte was (of had moeten zijn) van uw strafrechtelijk verleden, van de mogelijke gevolgen hiervan op uw verblijf en op jullie toekomstige gezinssituatie. De contacten met familie en

vrienden die ze in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden, zoals middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

Uw kinderen zijn nog vrij jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Kinderen zijn over het algemeen taalgevoelig en pikken snel een nieuwe taal op. Bovendien blijkt uit niks dat de scholing van de kinderen later een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die enkel en alleen in België beschikbaar zou zijn. Geen van beide kinderen zijn momenteel schoolplichtig.

Uw gezin zou er eventueel voor kunnen kiezen om hun leven terug op te nemen in Nederland. Het inreisverbod van 5 jaar d.d. 20.03.2012 dat u betekend werd op 23.03.2012 is inmiddels verstreken. Uit niks blijkt dat u, na het verstrijken van het inreisverbod, reeds een poging ondernam om een machtiging tot verblijf te bekomen in Nederland en dat deze geweigerd werd.

Onderhavige beslissing betekent geenszins dat uw echtgenote en uw kinderen België dienen te verlaten. Mevrouw kan er uiteraard voor kiezen om in België te blijven met de kinderen en contact met u te onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en middels bezoeken aan u. Zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen.

Uw advocate verwijst naar artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind alsook naar artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft weliswaar een primordiaal doch geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Gezien uw criminele activiteiten en het gegeven dat u sinds de geboorte van uw (twee jongste) kinderen regelmatig in de gevangenis verbleef, kan u bezwaarlijk beschouwd worden als de primaire verzorgende ouder. Het feit dat u 2 minderjarige kinderen en een echtgenote had, heeft u er niet van weerhouden strafbare feiten te blijven plegen. U ging zelfs feiten plegen in andere landen, tijd die u dan toch ook niet doorbracht met uw kinderen en met het risico gevangenisstraffen op te lopen ver weg van uw kinderen. Het is bijvoorbeeld niet onredelijk aan te nemen dat uw kinderen en echtgenote u niet wekelijks konden bezoeken toen u in de gevangenis te Zwitserland zat of toen u in de gevangenis in Frankrijk zat. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover hen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. U wist immers inmiddels heel goed wat de gevolgen van uw criminele handelingen konden zijn voor hen. De actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid weegt echter zwaarder dan uw belangen en de belangen van uw gezin.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezins- en privéleven. Gezien deze overwegingen worden uw familiale belangen hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren."

2.24. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het opnieuw herhalen van de elementen die zijn zaak kenmerken, doch dat hij geenszins concreet ingaat op de hierboven weergegeven afwegingen, laat staan dat hij de kennelijke onredelijkheid of onzorgvuldigheid hiervan aantoonst. Zo blijft verzoeker zich ook focussen op de impact van de bestreden beslissing op zijn gezinsleven, ingeval van een terugkeer naar Kosovo, doch gaat hij geenszins in op de in de bestreden beslissing geopperde mogelijkheid om verblijf te verkrijgen in Nederland, zijnde het land van nationaliteit van verzoekers echtgenote, mevrouw A.S. én van zijn twee kinderen die uit deze relatie zijn geboren. Het jongste kind, A.G. is ook geboren in Nederland. Verzoeker brengt niets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing, "Het inreisverbod van 5 jaar dat u door de Nederlandse autoriteiten opgelegd werd, is inmiddels verstreken". Het staat verzoeker dus vrij om in Nederland een aanvraag in te dienen tot afgifte van een verblijfskaart, dit als echtgenoot van een Nederlandse onderdaan die haar recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, minstens toont verzoeker niet aan dat dit niet mogelijk zou zijn. De Raad herinnert eraan dat de bestreden beslissing erop wijst dat verzoeker zelf heeft verklaard dat hij familie heeft in Nederland. Tevens stelt de bestreden beslissing "Meester Van Rossem stelt in haar schrijven d.d. 24.10.2018 dat u en uw huidige echtgenote, reeds jaren vooraleer jullie naar België kwamen, samen leefden in Nederland en een duurzame en affectieve relatie hadden." Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat verzoeker Nederlands spreekt en ook familie heeft in Nederland. Hetzelfde geldt voor zijn echtgenote. Verzoeker brengt voorts niet in tegen de bestreden beslissing waar deze stelt, "Dat uw echtgenote voltijds in een kinderopvang in Kapellen werkt, maakt op zich niet dat zij er niet voor zou kunnen kiezen om België te verlaten. Uit niks blijkt immers dat ze elders geen (gelijkaardig) werk zou kunnen vinden." De kinderen spreken ook Nederlands en zijn zoals de

bestreden beslissing opmerkt *“nog vrij jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie”* in Nederland, waar zoals gezegd familie van hun vader (verzoeker) en moeder woont. Verzoeker kan dus een gezinsleven verderzetten in Nederland, minstens toont hij niet aan dat er hiervoor ernstige hinderpalen zouden zijn. Verzoeker kan dan ook niet zonder meer poneren dat *“mocht [hij] zijn verblijfsrechten hier in België verliezen dan wordt dit gezin permanent van elkaar gescheiden”*. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing ook geen verwijderingsmaatregel uitmaakt.

2.25. Verzoeker toont niet aan dat bepaalde aspecten van zijn gezinsleven niet mee in overweging werden genomen. Evenmin toont hij in concreto aan dat het kennelijk onredelijk of disproportioneel is van verweerder om zijn familiale belangen ondergeschikt te achten aan de vrijwaring van de openbare orde, dit gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken, waaronder de – door verzoeker niet tegensproken – mogelijkheid om zijn gezinsleven verder uit te oefenen in Nederland. Verzoeker doet in se niet meer dan de elementen die zijn zaak kenmerken te herhalen en zijn overtuiging te ventileren dat de bestreden beslissing niet deugt en kennelijk onredelijk is, maar gaat nergens in concreto in op de afwegingen over zijn gezinsleven die figureren in de bestreden beslissing.

Wat betreft het privéleven

2.26. Artikel 8 van het EVRM beschermt tevens het recht op respect van het privéleven. Dit artikel definieert het begrip ‘privéleven’ niet. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *“Niemiets/Duitsland”*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *“Parrillo/Italië”* (GK), § 153). Het EHRM stelt wel dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de *“gevestigde vreemdelingen”* (*“immigrés établis”*) en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaakt van het begrip ‘privéleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *“Slivenko/Letland”* (GK), § 95-96).

2.27. In casu ligt de situatie voor van een vreemdeling, die thans 45 jaar oud is, die voorheen in Nederland heeft gewoond, sedert 2013 in België verblijft en sinds september 2014 verblijfsgerechtigd is als familielid van een Unieburger. Er kan aldus worden aangenomen dat verzoeker alhier zekere banden heeft opgebouwd en dat hij dus een privéleven leidt in België. Dit wordt ook niet betwist in de bestreden beslissing.

2.28. In de bestreden beslissing wordt gesteld: *“U verblijft sinds 2013 in België. Er kan dus worden gesteld dat u op 39-jarige leeftijd in België bent komen wonen. Inmiddels bent u 44 jaar. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U werd op relatief korte periode reeds 5 maal veroordeeld in België. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. U werd ook veroordeeld in andere landen: 1 maal in Zwitserland, 2 maal in Frankrijk, 2 maal in Nederland en 12 maal in Duitsland.*

Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met Kosovo. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Volgens het schrijven van meester Van Rossem d.d. 24.10.2018 zou u, in het geval van een terugkeer naar Kosovo, volledig op uzelf aangewezen zijn. Uw ouders zouden reeds overleden zijn. Op één zus na, zou u geen familie of vrienden meer hebben in Kosovo die u zouden kunnen opvangen en de nodige steun zouden kunnen bieden. De zus die woonachtig is in Kosovo zou haar eigen gezin hebben en zou niet kunnen instaan voor uw opvang, daarbij is het contact tussen u en deze zus slechts zeer beperkt. U zou al jaren niet meer in Kosovo geweest zijn, uw banden met Kosovo zouden nihil zijn. Nochtans blijkt uit een kantschrift van de Recherche van Sint-Niklaas GF 016264/13 dd. 09.10.2013 dat u in 1994 (u was toen 20 jaar) voor de eerste keer naar Duitsland bent gereisd om uw broer te bezoeken en dat u daar ongeveer 4 jaar verbleef; dat u daarna, omwille van de oorlog in Kosovo, naar Albanië ging omdat uw familie naar daar was gevlucht en u hen wou helpen; dat u in 2000 gedurende 4 jaar in Slovenië bent gaan werken en daarna terug keerde naar Kosovo waar u een paar jaar bleef wonen en werken; dat u in 2010 illegaal naar Nederland ging op bezoek bij uw zus; dat u in die periode wel een paar keer heen- en weer reisde naar Kosovo. U geeft daarnaast ook aan dat u 2 kinderen heeft in Kosovo, een broer en een zus en u ook de taal spreekt. U lijkt dus wel een sociaal vangnet te hebben in Kosovo dat u eventueel zou kunnen helpen bij het opbouwen van uw leven aldaar. Zelfs indien er toch geen sociaal netwerk zou zijn, laat uw leeftijd toe te veronderstellen dat u in

staat kan worden geacht om op zelfstandige basis opnieuw de banden met dit land aan te halen en aldaar opnieuw een leven uit te bouwen zonder al te grote moeilijkheden. Ook uw familie die woonachtig is in Nederland en België kan u vanaf afstand ondersteunen.

U verklaarde in uw hoorrecht dat u twee kogels in uw been hebt maar er voorlopig geen behandeling nodig is. In het schrijven van uw advocaat dd. 24.10.2018 werd gesteld dat de twee kogels in uw been ten gevolge van de oorlogsomstandigheden het nog steeds moeilijk maken om te reizen evenals om terug te keren naar uw land van herkomst. Er worden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat u weldegelijk 2 kogels in uw been heeft. U legt eveneens geen enkel document voor waaruit blijkt dat, indien er een behandeling nodig zou zijn, deze enkel in België zou kunnen plaatsvinden, waardoor dit element niet kan weerhouden worden. Uit uw administratief dossier blijkt trouwens dat u ondanks de ongemakken van deze 2 kogels, toch nog redelijk wat gereisd heeft. U reisde naar Nederland, Zwitserland, Duitsland en Frankrijk waar u bovendien een hele reeks veroordelingen opliep.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft (...) [cfr. passages geciteerd in punt 2.17]. Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. Het contact met uw vrienden kan onderhouden worden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen, desgewenst kunnen zij u ook bezoeken. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privéleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.”

2.29. De Raad stelt vast dat verzoeker er met zijn betoog niet in slaagt voormelde overwegingen over zijn privéleven onderuit te halen, noch toont hij hiermee aan dat ten onrechte onvoldoende aandacht aan bepaalde aspecten hiervan werd besteed of dat bepaalde aspecten ervan toch wijzen op uitzonderlijke banden met België. De Raad kan enkel opmerken dat verzoeker zich opnieuw beperkt tot het herhalen van de elementen die zijn zaak kenmerken, waarbij hij in gebreke blijft concreet in te gaan op de motieven in de bestreden beslissing. Verzoeker benadrukt zijn belangen met België, het gegeven dat hij alhier opleidingen heeft gevolgd en heeft gewerkt, dat hij geen banden meer heeft met Kosovo en dat hij geen opvangnetwerk heeft aldaar, doch gaat volledig voorbij aan de overwegingen in de bestreden beslissing dienaangaande. Opnieuw herhaalt de Raad dat verzoeker geenszins ingaat op de in de bestreden beslissing geopperde mogelijkheid om verblijf te houden in Nederland, zijnde het land van nationaliteit van verzoekers echtgenote, mevrouw A.S. én van zijn twee kinderen die uit deze relatie geboren zijn. Het jongste kind, A.G. is ook geboren in Nederland. Verzoeker brengt niets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing, *“Het inreisverbod van 5 jaar dat u door de Nederlandse autoriteiten opgelegd werd, is inmiddels verstreken.”* Het staat verzoeker dus vrij om in Nederland een aanvraag in te dienen tot afgifte van een verblijfskaart, dit als echtgenoot van een Nederlandse onderdaan die haar recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, minstens toont verzoeker niet aan dat dit niet mogelijk zou zijn. Wat betreft zijn medische situatie: in de bestreden beslissing werd hiermee – in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt – wel degelijk rekening gehouden. Zo werd gesteld dat vooreerst geen bewijs voorligt dat verzoeker twee kogels in zijn been heeft. Verder wordt aangegeven dat verzoeker, in het kader van zijn gehoor, zelf heeft aangegeven dat hij voorlopig geen behandeling hiervoor behoeft. Dit vindt steun in het administratief dossier. Verzoeker stelt thans dat *“op termijn wel een medische operatie nodig zal zijn om complicaties te vermijden”*. De Raad kan enkel vaststellen dat hij deze noodzaak voor een toekomstige operatie niet heeft vermeld in zijn gehoor. Hoe dan ook, heeft verweerder in de bestreden beslissing gesteld dat *“geen enkel document voor[ligt] waaruit blijkt dat, indien er een behandeling nodig zou zijn, deze enkel in België zou kunnen plaatsvinden”*. Verzoeker gaat hier niet op in. Evenmin gaat verzoeker in op de overwegingen in de bestreden beslissing dat hij, niettegenstaande de verklaring dat reizen door de kogels in zijn been moeilijk is, meermaals naar het buitenland is gereisd.

2.30. Gelet op de hierboven geciteerde passages uit de bestreden beslissing kan verzoeker bezwaarlijk worden gevolgd waar hij opwerpt in zijn verzoekschrift dat de verwerende partij zijn verblijf beëindigt *“zonder het grondig nagaan van de persoonlijke en familiale gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt”*. Verzoeker toont niet aan dat verweerder onvoldoende aandacht heeft besteed aan bepaalde onderdelen van zijn gezins- of privéleven. Verzoeker toont ook niet aan waarom zijn gezins- en privéleven – gelet op al de elementen die zijn zaak kenmerken en in het bijzonder het uitgebreid strafrechtelijk parcours dat hij heeft doorlopen – in casu verhinderen dat zijn verblijfsrecht als familielid van een Unieburger wordt beëindigd. Verzoeker acht de bestreden beslissing *“totaal onredelijk”*, doch blijft in gebreke de onredelijkheid van de motieven concreet aan te tonen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

2.31. Uit de in punt 2.23 geciteerde passages van de bestreden beslissing blijkt voorts dat ze wel degelijk overwegingen bevat inzake het hoger belang en het welzijn van het kind. Verzoeker gaat hier

eens te meer niet in concreto op in, waardoor ze overeind blijven. Het volstaat te dezen niet om simpelweg te verwijzen naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en naar een zaak van het Hof van Justitie. Voorts benadrukt verzoeker dat zijn kinderen het recht hebben om door beide ouders te worden opgevoed en verzorgd. Zoals hierboven reeds uitvoerig werd uiteengezet, verhindert de bestreden beslissing niet dat verzoeker zijn gezinsleven met zijn echtgenote en zijn twee kinderen uit deze relatie verderzet in Nederland. Verzoeker betoogt dat er met *“het welzijn van de kinderen en hun belangen wordt gespeeld, in de meest negatieve zin”*, doch dit is niet meer dan een eigen overtuiging die de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen. Wat betreft het gegeven dat het oudste kind weldra schoolplichtig zal zijn, wijst de Raad erop dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat thans de kinderen nog niet leerplichtig zijn. Bovendien werd in de bestreden beslissing tevens gesteld dat *“uit niks [blijkt] dat de scholing van de kinderen later een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die enkel en alleen in België beschikbaar zou zijn”*. Verzoeker gaat hier niet op in. Hij toont op geen enkele wijze aan dat zijn kinderen geen scholing zouden kunnen volgen in Nederland indien het gehele gezin beslist terug naar Nederland te gaan.

Een schending van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag wordt niet aangetoond.

2.32. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, zodat deze wetsbepaling niet van toepassing is. Dit middelonderdeel is eveneens onontvankelijk.

2.33. Gelet op bovenstaande toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing gesteund is op incorrecte gronden, noch dat deze beslissing getuigt van een onzorgvuldig of disproportioneel handelen van verweerder in het licht van artikel 8 van het EVRM en in het licht van de artikelen 44 bis en 45 van de Vreemdelingenwet .

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA